

MÓZES ÉS ÁRON

Áron meghalt a Hór hegyén, ahol el is temették. Fivére, Mózes és Áron fia, Eleázár kísérték fel a hegyre. Mózes fájdalmas kötelessége volt levenni bátyjáról, Áronról a papi öltözetet, és Eleázárra adni, mert Isten megmondta, hogy neki kell követni Áront a papi tiszten. Mózes és Eleázár szemtanúja volt Áron halálának. Mózes temette el őt a hegyen. A Hór hegyi események eszünkbe juttatják Áron életének legfélelmetesebb eseményeit. {3T 293.2}

Áron meggyerő természetű férfi volt, akit Isten arra választott ki, hogy Mózes mellett álljon és szóljon helyette, hogy Mózes szószólója legyen. Isten Áront választhatta volna vezetőnek, de aki ismeri a szíveket és az emberi jellemet, tudta, hogy Áron határozatlan, nincs benne erkölcsi bátorság, hogy bármily körülmények közt síkra szálljon a helyes mellett, tekintet nélkül a következményekre. Áron népszerűsége vágyott, s olykor rávették, hogy súlyos hibákat kövessen el. Gyakran hallgatott az emberek unszolására, ezzel szégyent hozva Istenre. A helyes mellett való kiállás hiánya okozta két fia halálát. Áron, bár maga kimagaslóan istenfélő volt, mégsem fegyelmezte a családját. Ahelyett, hogy eleget tett volna kötelességének, ahelyett, hogy megkövetelte volna fiától a tiszteletet, eltúrta, hogy hajlamaikat kövessék. Nem nevelte őket lemondásra, hanem eleget tett kívánságaiknak. Nem nevelte gyermekeit arra, hogy tiszteletben tartsák a szülő tekintélyét. Amíg élt, természetesen az apa volt a család feje. Fennhatóságának akkor sem volt szabad megszűnni, amikor gyermekei felnőttek, s nekik is gyermekeik születtek. Maga Isten volt a nemzet uralkodója, s az Úr elvárta tőlük, hogy engedelmeskedjenek neki, s tiszteljék őt. {3T 293.3}

A nemzet rendje és jóléte függött a gyülekezet kellő rendjétől. A gyülekezet jóléte, egysége és rendje pedig a családok rendjétől és alapos fegyelmetől. Isten megbünteti a szülők hűtlenségét, mert hisz rájuk bízta a szülői kormányzat elveinek fenntartását, ami a gyülekezeti fegyelem és a nemzet jólétének alapja. Egyetlen fegyelmezetlen gyermek gyakran az egész gyülekezet békéjét s egységét megrontja, sőt zúgolódásra valamint lázadásra bujtogathatja a nemzetet. Az Úr komolyan megparancsolta a gyermekeknek, hogy kötelességük tisztelni és becsülni szüleiket. Másrészt elvárja a szülőktől, hogy fegyelemben neveljék gyermekeiket, és lankadatlan szorgalommal tanítsák őket Isten törvényeinek megtartására, neveljék őket Isten ismeretére és félelmére. Ezek az utasítások, melyeket Isten a zsidóknak adott, ugyanolyan súllyal vonatkoznak a keresztény szülőkre is. Akik elhanyagolják a fényt s az utasításokat, melyeket Isten szava közöl gyermekeik fegyelmezéséről, hogy magukon kezdve házuk népétől is várják el ezek megtartását, azoknak félelmetes számlát kell kiegyenlíteniük. Áron bűnös hanyagsága, amiért nem követelte meg fiai tiszteletét s engedelmességét, mindkettő halálát okozta. {3T 294.1}

Isten megtiszteltetésben részesítette Áront, mikor őt és férfitudóit választotta a papi tisztre. Az ő fiai szolgáltak a szent hivatásban. Nádáb és Abihu nem tartották tiszteletben Isten parancsát, hogy a jó illatú áldozathoz szent tűzből vegyenek füstölőikbe. Isten halálbüntetés terhe mellett tiltotta meg, hogy füstölőjükben közönséges tűzzel áldozzanak előtte. {3T 295.1}

Így tűnik ki a fegyelem lazaságának következménye. Mivel Áron nem nevelte fiait apjuk parancsainak tiszteletben tartására, fiai semmibe vették szülői tekintélyét. Ezért azt sem tartották feltétlenül szükségesnek, hogy pontosan kövessék Isten utasításait. Miután borral oltották szomjukat, a bor izgató hatása alatt állva, gondolkodásuk ködbe borult, ezért nem tettek különbséget a szent és a közönséges között. Isten kifejezett parancsa dacára, közönséges tűzzel áldoztak. Ezért Isten haraggal látogatta meg őket, tűz csapott fel jelenlétében, és mindkettőjüket megemésztette. {3T 295.2}

Áron türelemmel és alázatos beletörődéssel viselte a súlyos csapást. Kínos fájdalom és gyász szorította lelkét. Tudta, hogy ő hanyagolta el kötelességét. A magasságos Isten papja volt, mégis hajlott rá, hogy szemet hunyjon gyermekei ballépései felett. Hanyagul végezte kötelességét, hogy engedelmességre, önmegtagadására, fegyelemre, s a szülői tekintély tiszteletére nevelje és szoktassa őket. Rosszul értelmezett elnézéssel elmulasztotta úgy alakítani jellemüket, hogy mély tiszteletet tanúsítsanak az örökkévaló dolgok iránt. Áron nem látta be, amint sok mai keresztény szülő sem látja be, hogy a rosszul értelmezett szeretet, s annak elnézése, ha gyermekei rosszat tesznek, Isten kétségbevonhatatlan helytelenítéséhez, s haragjának megsemmisítő fellobbanásához vezethet. Áron nem gyakorolta tekintélyét, s Isten igazságszolgáltatása feltámadt ellenük. Áronnak meg kellett tanulnia, hogy erélytelen szemrehányása, a szülői szigor alkalmazása

nélkül, fiai iránti erélytelen gyengédsége valójában a lehető legsúlyosabb kegyetlenség volt. Isten a maga kezébe vette hát az igazságszolgáltatást, és elpusztította Áron két fiát. {3T 295.3}

Mikor Isten felhívta Mózeset a hegyre, hat nap telt el, mielőtt befogadta őt a felhőbe, közvetlen jelenlétébe. A hegy csúcsa messzire tündökölt Isten dicsőségétől. S mégis, bár Izráel gyermekei közvetlenül tanúi voltak e látványnak, a kételkedés annyira a vérükben volt, hogy zúgolódni kezdtek Mózes távolléte miatt. Miközben Isten dicsősége mutatta, hogy szent jelenléte a hegyen tartózkodik, s vezetőjük szemtől-szembe beszél Istennel, addig alapos szívvizsgálattal, megalázkodással kellett volna megszentelődniük, és istenfélőnek maradniuk. Isten Áront és Húrt állította addig Mózes helyébe. Távollétében a népnek őket kellett volna megkérdezni, s az ő tanácsukra hallgatni. {3T 296.1}

Itt tűnik ki Áron elégtelensége, s vágya, hogy ő lehessen Izráel vezetője és kormányzója. A nép azért ostromolta, hogy készítsen nekik isteneket, akik majd előttük mennek Egyiptomba. Áronnak akkor alkalma nyílt bizonyítani Istenbe vetett hitét, s tántoríthatatlan bizalmát, hogy szilárdan és határozottan ellenáll a nép javaslatának. Az a vonása, hogy a nép kedvére szeretett tenni, hogy teljesíteni akarta kívánságukat, arra vezette, hogy feláldozza Isten becsületét. Megparancsolta hát a népnek, hogy hozzák el ékszereiket, ő pedig borjút öntött azokból, és kihirdette a nép előtt: „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Egyiptom földéről.” S e tehetetlen isten előtt épített oltárt, és jelentette ki, hogy holnap az Úr ünnepe lesz. A nép, mintha lerázott volna minden fékentartást, égőáldozatot mutatott be az aranyborjúnak, majd erőt vett rajtuk a kicsapongás szelleme. Szégyenteljes dínom-dánombba, részegségbe merültek. Ettek, ittak, majd felkeltek mulatni. {3T 296.2}

Alig néhány hét múlt el, hogy Izráel fiai ünnepélyesen szövetséget kötöttek Istennel, hogy engedelmeskedni fognak szavának. Mennydörgés, villámlás, és földrengés közepette hallották szájából a törvényt, mikor félelmetes fenségében szólt a Sínai hegyről. Isten ajkáról hallották a szavakat: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem. Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy melyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben, a föld alatt vannak. Ne imádd, és ne tiszteljed azokat, mert én az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad és negyed íziglen, akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezer íziglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják.” {3T 296.3}

Áron és fiai abban az előjogban részesültek, hogy az Úr felhívta őket a hegyre, ahol szemtanúi voltak Isten dicsőségének. Látták Izráel Istenét. Lába alatt olyan valami volt, mint a zafírkő, és fénylett, mint a tiszta ég. {3T 297.1}

Nádábot és Abihut Isten jelölte ki a legszentebb hivatásra, ezért a legkitüntetőbb módon megtisztelte őket. Megmutatta nekik szemkápráztató dicsőségét, hogy sose feledjék, aminek a hegyen tanúi voltak, s ezzel is alaposabban felkészítse őket az ő szolgálatával foglalkozni. Ama mély tiszteletet tanúsítsák iránta a nép előtt, mely világos fogalmat nyújtson nekik Isten jelleméről, illő engedelmességet és tiszteletet keltve bennük az Úr minden kívánalma iránt. {3T 297.2}

Mielőtt Mózes felment a hegyre, felolvasta előttük a szövetség ígét, melyet Isten kötött velük, ők meg azt felelték rá: „Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk.” Mily súlyos volt hát Áron bűne, mennyire megnövekedett vétké az Isten szemében! {3T 297.3}

Amikor Mózes átvette a hegyen Isten törvényét, az Úr közölte vele a lázadó Izráel bűnét. Kérte Mózeset, ne állja el haragja útját, hadd törölje el őket. Mózes ennek ellenére is esedezett az Úrhoz a nép érdekében. Bár ő volt a legszelídebb ember, aki valaha is élt, de amikor a népről volt szó, akik élére Isten rendelte, elvesztette örökölt féltékenységét, s egyedülálló következetességgel, bámulatra méltó merészséggel kérlelte Istent Izráel érdekében. Nem volt hajlandó beletörődni, hogy Isten elpusztítsa népét, s pusztulásuk után őt teszi naggyá, Izráelnél jobb népet támasztva. {3T 297.4}

Mózes győzött. Isten meghallgatta komoly kérését, hogy ne törölje el népét. Mózes aztán vette a szövetség két tábláját, a Tízparancs törvényét, s lement a hegyről. Még messze járt a tábortól, Izráel gyermekei szilaj,

részezes tivornyájának zaja ütötte meg fülét. Mikor megpillantotta bálványimádásukat, s hogy a legégbekiáltóbban megszegték a szövetség ígét, szomorúság és felháborodás vett erőt rajta. Tanácsstalanság és szegyen gyötörte miattuk, ezért elhajította, összetörte a két táblát. Mivel megszegték Istennel kötött szövetségüket, Mózes a két tábla eltörésével jelezte, hogy Isten is megszakítottnak tekinti a szövetséget. A két tábla, amelyen Isten törvénye állt, összetört. {3T 298.1}

Áron, barátságos természetével, mely annyira szelíd, s annyira szeretetreméltó volt, igyekezett megbékíteni Mózeset, mintha a nép által elkövetett bűn nem is lett volna annyira súlyos. Nem is kellene Mózesnek szívére venni. Mózes haragosan szegezte neki a kérdést: Mit tett veled a nép, hogy ilyen súlyos bűnt hoztál rá? Áron ezt válaszolta: „Ne haragudj, uram! Te magad is tudod, hogy a nép mennyire hajlik a rosszra. Így követelőztek: Készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon, mivel Mózesrel, aki kihozott minket Egyiptomból, nem tudjuk, mi lett. Én erre megkérdeztem őket: Kinek van közületek aránya? Ők idehozták nekem, én tűzbe vettem, s ez a borjú lett belőle.” Áron azt szerette volna elhitetni. Mózesrel, hogy lám, megfoghatatlan csoda segítségével öntötték a bálványt. {3T 298.2}

Áron nézete szerint Mózes nagyon ridegen utasítja vissza a nép kívánságait. Úgy vélekedett, hogyha Mózes kissé hajlékonyabb, olykor-olykor kevésbé határozott lenne, ha megalkudott volna a néppel, és eleget tett volna óhajaiknak, akkor kevesebb baja lenne velük, nagyobb béke és összhang uralkodna Izráel táborában. Ezért próbálkozott ezzel az új vezetéssel. Áron bűnös hajlamainak tett eleget, mikor behódolt a nép kívánságainak, hogy elejét vegye az elégedetlenségnek és megtartsa jóindulatukat, s így elébe vágjon a lázadásnak, mely, nézete szerint feltétlenül bekövetkezik, ha nem tesz eleget óhajaiknak. Holott ha Áron tántoríthatatlanul helyt állt volna Isten mellett, ha azzal a felháborodással és ijedelemmel szállt volna szembe indítványuknak, amit ez megérdemelt, hogy istent adjon nekik, aki előttük ment volna Egyiptomba, ha eszükbe juttatta volna a Sínai-hegynél érzett rémületüket, mikor Isten oly dicsőségben és fenségben nyilatkoztatta ki törvényét, ha emlékeztette volna őket Istennel kötött ünnepélyes szövetségükre, hogy engedelmeskedni fognak annak, amit megparancsolt nekik; ha kereken kijelentette volna, hogy élete kockáztatásával sem enged kéréseiknek, akkor lett volna annyi tekintélye, hogy megakadályozza a borzalmas hitehagyást. De mikor Mózes távollétében a helyes oldaton kellett volna kardoskodnia, mikor oly szilárdan és tántoríthatatlanul kellett volna kiállania, mint Mózes szokott, akkor a rossz oldalán vetette latba tekintélyét. Nem volt ereje Isten becsületének megvédésére használni hatalmát, hogy megtartsa az Úr szent törvényeit. A rossz oldalán bezeg minden tekintélyt latba vetett. Osztogatta a parancsokat, a nép meg engedelmeskedett. {3T 298.3}

Mikor Áron megtette az első lépést a rossz irányban, őt is a népet átítató lelkület vette birtokába. Kiállt hát az élre, hadvezérként rendelkezett, s a nép példátlanul engedelmeskedett neki. Ezzel Áron kétségkívül jóváhagyta a legszemszedettebb bűnököt, csak, mert könnyebb volt ez, mintha az igazság mellett vont volna kardot. Mikor eltántorodott becsületességétől azzal, hogy jóváhagyta a nép bűneit, mintha csak számára szokatlan határozottság, buzgalom ihlette volna, féltékenysége egy csapásra eltűnt. Olyan lelkesen, amilyen sosem volt abban, hogy kiállt Isten becsületének védelmére a gonoszság ellen, úgy ragadta meg a szerszámokat, melyekkel az aranyat a borjú mására kikalapálta. Rendelkezett, hogy emeljenek oltárt, s jobb ügysző méltó határozottsággal kihirdette a népnek, hogy másnap megülik az Úr ünnepét. A harsonások átvették Árontól a szavakat, és Izráel seregeinél századról-századra közhírré tették az ünnepet. {3T 299.1}

Áron rossz úton tanúsított nyugodt magabiztossága nagyobbra növelte tekintélyét a nép előtt, mint Mózes rendelkezett, mikor a helyes ösvényre terelgette őket, mikor lázongásukat csillapította. Mily borzasztó lelki vakság vett erőt Áronon, hogy a sötétséget helyezte a világosság, a világosságot meg a sötétség helyébe. Milyen elbizakodottság élhetett benne, mikor az Úr lakomáját hirdette meg az aranyszobor bálványimádó tiszteletének! Itt tűnik elő a hatalom, mellyel az ördög uralkodik azok értelmén, akiken Isten Lelke nem teljesen uralkodik. Az ördög tűzte ki lobogóját Izráel kellős közepén, sőt mint Isten zászlóját ünnepelte azt a nép. {3T 300.1}

„Ezek a te isteneid Izráel – mondta Áron habozás és arcpirulás nélkül – akik kihoztak téged Egyiptom földéről.” Áron súlyosabb bálványimádásra sarkallta Izráelt, mint különben eszükbe jutott volna. Nem zavarta őket többé, hogy a hegyen lobogó, tűzhöz hasonló égő dicsőség megemésztette vezérüket. Azt gondolták, hogy most már szívük szerinti vezérük van, s készen álltak megtenni, amit javasol. Áldoztak hát az aranyborjú előtt, békeáldozatot mutattak be, majd átadták magukat a szórakozásnak, vad mulatozásnak és részegségnek. Majd

arra a következtetésre jutottak, hogy nem azért volt annyi bajuk a pusztában, mert bennük volt a hiba, hanem a vezetőjükkel volt baj. Mózes nem volt megfelelő ember. Nagyon merev volt. Folyvást szemükre hányta bűneiket, figyelmeztetett, intett, s Isten helytelenítésével fenyegetőzött. Most új rend lépett érvénybe, meg voltak elégedve Áronnal, meg magukkal is. Azt gondolták, hogy ha Mózes ily szeretetreméltó lett volna, milyen béke és egyetértés uralkodott volna Izráel táborában! Azt sem bánták volna, ha Mózes soha többé le nem jön a hegyről. {3T 300.2}

Mikor Mózes látta Izráel bálványimádását, felháborodás fogta el, amiért oly szégyenteljesen elfeledkeztek Istenről, s összetörte a két kőtáblát. Áron akkor szelíden állt ott, s dicséretreméltó türelemmel viselte Mózes bírálatát. Áron szeretetreméltó lelkülete megnyerte a nép szívét. Mózes elhamarkodottsága viszont felháborította őket. De Isten nem az ember szemével lát. Az Úr nem helytelenítette Mózes afeletti felháborodását, hogy Izráel alantas bálványimádásra süllyedt. {3T 300.3}

Az igazi vezető most Isten mellett állt ki. Egyenesen az Úr jelenlétéből érkezett, ahol közbenjáróként könyörgött Istenhez, hogy fordítsa el haragját tévelygő népétől. Most pedig más kötelesség vár rá, az Isten szolgájára, hogy igazolja Urának becsületét a nép előtt, hogy beláttassa velük bűnük súlyosságát. Kötelesség vár rá, helyteleníteni Áron viselkedésének züllesztő benyomását. Mózes a tábor kapujához lépett, s ezt kiáltotta: „Aki az Úré, ide hozzám! És gyűltek hozzá mind a Lévi fiai. És így szólt nekik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és ki-ki ölje meg az ő atyafiát, barátját és rokonságát. A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedtek, és elhullt azon a napon a népből úgymint háromezer férfiú. És mondta Mózes: Ma szenteljétek kezeteiket az Úrnak, ki-ki az ő fia és atyafia ellen, hogy áldása szálljon ma reátok.” {3T 301.1}

Így Mózes az Isten iránti engedelmségnek hirdette ki a valódi megszentelődést, annak, hogy az igazság igazolása mellett álljunk ki, s még a legkellemetlenebb kötelességek teljesítésével is készségesen hajtsuk végre Isten szándékát, bizonyítva, hogy Isten igényei magasabbak, mint a barátok igényei, sőt, legközelebbi rokonaink életénél is. Lévi fiai azzal szentelték magukat Istennek, hogy végrehajtották Isten gonoszság ellen hozott ítéletét. {3T 301.2}

Áron és Mózes mindketten vétkeztek, amikor Meriba vizénél nem Istennek tulajdonították a dicsőséget. Mindketten belefáradtak Izráel örökös panaszaiába, mindkettőjüket felfingerelték, s mikor Isten könyöröletes dicsőségét tárta a nép elé, meglágyítani, lecsillapítani a szíveket, s megtérésre vezetni őket, akkor Mózes és Áron maguknak tulajdonították a hatalmat, mintha ők lennének képesek megnyitni a népnek a sziklát. „Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e sziklából fakasszunk-e néktek vizet?” Kitűnő alkalom volt ez, hogy a nép között az Urat hirdessék szentnek, bebizonyítsák előttük Isten hosszútűrését és gyengéd szánakozását. A nép azért zúgolódott Mózes és Áron ellen, mert nem találtak vizet. Mózes és Áron úgy vették a zúgolódást, mintha nekik lett volna súlyos próba és szűgyen, feledve, hogy a nép Istent szomorította meg. Isten ellen követtek el bűnt, Istent gyalázták, nem azokat, akiket Isten tervei megvalósításával bízott meg. Legjobb barátjukat, Istent bántották meg, Isten gondviselése ellen panaszkodtak, mikor Mózeset és Áront vádolták bajaikkal. {3T 301.3}

A két nemes vezető súlyosat vétkezett. Életük mindvégig példamutató maradhatott volna, hisz magas hivatást nyertek, megtiszteltetés érte őket. Isten mégsem nézi el könnyebben a bűnt azoknál, akik megtisztelő helyet foglalnak el, mint a szerényebb embereknél. Sok hitvalló keresztény úgy tekinti azokat, akik nem róják meg, és nem ítélik el a bűnt, mint akik igazán istenfélők és keresztények. Másrészt, akik bátran síkraszállnak a helyes védelmére, akik becsületessége nem alkuszik meg a megszengetetlen hatásokkal, azokból – szerintük – hiányzik az istenfélelem és a keresztényies lelkület. {3T 302.1}

Akik kiállnak Isten nevének védelmére, s bármi áron is fenntartják az igazság tisztaságát, azokra sokrétű próba vár, mint az Üdvözítőre a kísértés pusztájában. Míg az engedékeny természetűek, akikben nincs bátorság, hogy elítéljék a gonoszságot, hanem hallgatnak, mikor szükség lenne a tekintélyükre, hogy bármi nyomás ellenében kiálljanak a helyes oldalára, azok sok szívfájdalmat és sok zavaros helyzetet kerülhetnek ugyan el, de gazdag jutalmat veszítenek, ha nem az üdvösségüket is. Akik összhangban állnak Istennel, akik a bele vetett hitből merítenek erőt szembeszegülni a gonoszsággal, s az mellett állni ki, ami helyes, azok mindig súlyos összetűzésekbe keverednek, s gyakran magukra hagyatva kell helytállniuk. Mégis értékes győzelmeket aratnak, míg Istent teszik támaszuknak. Az ő kegyelme lesz erejük. Erkölcsi érzékenységük éles és tiszta lesz,

erkölcsi erejük pedig kibírja a gonosz áramlatokat. Becsületességük, akár Mózesé, a legártatlanabb jellegű lesz. {3T 302.2}

Áron lágy és nyomásnak engedő szelleme, s kívánsága, hogy a nép tetszése szerint cselekedjék, vakká tette őt bűneik iránt, s az általa jóváhagyott vétkek roppant súlya iránt. Háromezer férfi életébe került az, hogy engedett a gonoszságnak és a bűnnek. Mily éles ellentéte ennek Mózes viselkedése! Miután bizonyítékot nyújtott a népnek, hogy Isten nem hagy büntetlenül gúnyt úzni magából, miután beláttatta velük, hogy Isten méltán haragszik bűneikért – hisz ő adta ki a súlyos parancsot, hogy mindenki ölje meg barátját, rokonát, ha kitananak hitehagyásuk mellett, az ítélet végrehajtása után, hogy elhárítsák Isten haragját, tekintet nélkül arra, hogy a szívük szakadt meg barátaikért és rokonaikért, akik csökönyösek maradtak a lázadásban –, Mózes készen állt a következő lépésre. Bebizonyította, hogy ő Isten és a nép igazi barátja. {3T 303.1}

„Másnap mondta Mózes a népnek: Nagy bűnt követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. Megtért azért Mózes az Úrhoz és mondta: Kérlek! E nép nagy bűnt követett el, mert aranyból készített magának isteneket. De most bocsásd meg bűnüket, ha pedig nem, töröld ki engem a te könyvedből, amelyet írtál. És mondta az Úr Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből. Most azért eredj, vezessed a népet, ahová mondtam neked. Íme, Angyalom megy előtted, és az én látogatásom napján ezt az ő bűnüket is meglátogatom. És megverte az Úr a népet azért is, amit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített.” {3T 303.2}

Mózes alázatosan esedezett a vétkező Izraelért. Nem próbálta lekicsinyelni bűnüket Isten előtt, nem mentegette vétküket. Őszintén beismerte, hogy súlyos bűnt követtek el, aranyból öntve maguknak isteneket. Mózes ekkor elfeledkezik féltékenységéről, mert Izrael jóléte annyira összefonódott életével, hogy merészen Isten elé lép, könyörög hozzá, hogy feledné népének bűnét. Ha annyira égbekiáltó a bűnük, hogy Isten nem tudja megbocsátani, ha nincs más mód, mint hogy ki kell törölni nevüket könyvéből, akkor – esedezik – az ő nevét is törölje ki. Mikor az Úr megújította ígéretét Mózesnek, hogy angyala előttük fog járni, hogy vezesse a népet a megígért földre, Mózes tudta, hogy az Úr meghallgatta kérését. De mégis megmondta neki, hogy ha addig próbálják türelmét, hogy meg kell látogatni a népet vétkeikért, akkor e súlyos vétkükhöz is bizonyosan megbünteti majd őket. {3T 303.3}

***** {3T 304}